

Една грамадна черна челюст зина, налапа селото, нивите, целия свят . . .

— Няма училище, няма лятна заплата . . . Мое мило, мое болно Славейче! . . .

Слънцето потъваше във багрите на запада. Чардите се връщаха от паша, дигаха облаци прах и изчезваха във разтворените прогнили вратници. Скърцаха коли, натоварени със върбови клони; децата налитаха дебнейки коларя, чупеха крехки мъзгави клонки и си правеха пискуни; хлопаха колисарките на орачите, конярът възпираше със дълга тояга конете, които буйстваха и цвилеха припряно. Жалните гласове да малките агънца оглушаваха цялото село.

Старият учител вървеше сломен, безучастен за животворния кипнеж на пролетното предвечерие. Добродушните селяни го поздравяваха учтиво и отминаваха смаяни от печалния му вид. Болен ли е, та не иска да погледне никого? Огорчил ли го е някой или . . . какво друго му се е случило? За Драгомир — те знаеха.

Учителят продължаваше да върви бавно, понесъл бремето на жестока обида.

Какво му носи утрешния ден?

Глухотата на почернен дом и бледия лик на младо, посърнало девойче.

Защо го наказват така безмилостно? Защо посягат да убият бедната светулка, която остана да мъжди във пътя на мрачното му съществуване? За туй ли, че е дал живот на един млад човек, който изгоря във пламъците на безумие и копнеж за доброто на всички страждущи? За туй ли? Да! Тогава той го приема и до дъно ще изпие горчивата чаша. За него, за скъпата му памет — не, той няма да сведе очи пред ничие лице и от никого няма да потърси помощ . . .